

μύθια καὶ τ᾿ ἄσματα. Καὶ εἰς ταῦτα μὲν οἱ δράκοντες ἢ δράκοι ἔλαβον ἄλλοίαν μυθολογικὴν ὑπόστασιν καὶ παριστάνονται μᾶλλον ὡς γίγαντες τερατόμορφοι, ἀνθρωποφάγοι, κακοποιοὶ φθεγγόμενοι καὶ διάγοντες ἀνθρωπίνως, κατοικοῦντες ὄχι μόνον εἰς σπήλαια, ἀλλὰ καὶ εἰς πύργους καὶ παλάτια, ἔχοντες δὲ συζύγους καὶ τέκνα. Ἄλλ' ἐκ τῶν ἀφηγήσεων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ παντοίων θρύλων ἐπιχωριαζόντων εἰς διάφορα τῆς Ἑλλάδος μέρη προκύπτει στερεῶς ἐρριζωμένη ἢ πρόληψις περὶ ὑπόξεως ἐρπετῶν τεραστίων, ὄφρων ὑπερμεγέθων διαστάσεων, γνησίων ἀπογόνων τῶν δρακόντων τῆς ἀρχαιότητος. Ὁ ἀκάματος ἐρευνητὴς τῶν ἑλληνικῶν μύθων καὶ σοφὸς καθηγητὴς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου κ. Νικ. Πολίτης εἰς τὸ τελευταῖον αὐτοῦ πολύτιμον σύγγραμμα περὶ τοῦ Βίου καὶ τῆς Γλώσσης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπεθησαύρισε πλείστας ὄσας μαρτυρίας καὶ ἀνέκδοτα περιεργότατα, ἐμφαίνοντα τὴν ἀκράτητον ροπήν τοῦ εὐφραντάστου λαοῦ μας εἰς τὴν ὑπερβολὴν καὶ τὴν τερατολογίαν. Ὡς ὑπόδειγμα ἐπιτραπήτω μοι ν' ἀναφέρω δύο ἐξ αὐτῶν, φέροντα σχετικῶς νεωτάτας χρονολογίας.

Ἡ ἐξῆς εἶνε παράδοσις προερχομένη ἐκ τοῦ Πύργου τῆς Ἡλείας:

Τὸν περασμένο χρόνο (1835) ποῦχεν ἡ λίμνη τοῦ Φονιά πολλὰ νερά, τὰ χώνεψαν ἢ καταβρόθρες καὶ τ᾿ ἄβγαλαν εἰς τὸ κεφαλόβρυσον τοῦ Ρουφιᾶ (* Ἀλφειοῦ). Καὶ μαζὺ μὲ τὰ νερά βγήκαν κατὶ θεώρατα φεΐδια μὲ κάτασπρο λαιμὸ καὶ μὲ κεφάλι πῶμοιαζε τοῦ βωδιοῦ. Ἀπὸ τὸ Ρουφιᾶ τραβοῦσαν ἴσια στὴ θάλασσα. Οἱ περαμαντάρηδες ποῦ ἦσαν στὸ Ρουφιᾶ ἔτρεξαν κ' ἔδωσαν εἶδησι στὸν Πύργον. Πῆγαν πολλοὶ νὰ κυνηγήσουν αὐτὰ τὰ φεΐδια, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ πιάσουν κανένα.»

Ἡ δευτέρα μαρτυρία, ἔτι μᾶλλον πρόσφατος, προέρχεται